

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania K.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o ubezpieczenie chorobowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej K.M. na rzecz pozwanego 240 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 5 stycznia 2017 r. oddalił apelację skarżącej wnioskodawczynie K.M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 15 czerwca 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 28 listopada 2014 r., stwierdzającej, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 5 maja 2014 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie przepisów postępowania i wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Pozwany wnioskował o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i

zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego wniosek nie został uwzględniony.

Nie spełnia się pierwsza podstawa przedsądu, czyli istotne zagadnienie prawne, gdyż sformułowana kwestia nie ma takiej rangi a sprowadza się do zwykłej wykładni prawa. Odpowiedź wynika z gramatycznej wykładni przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony, z zastrzeżeniem ust. 1a. Z regulacji tej jasno wynika, że decyduje data w której został zgłoszony wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Niemożliwe jest zatem objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym za okres wcześniejszy, czyli przed wnioskiem. Zastrzeżenie z ust. 1a dotyczy wyjątku i innej sytuacji określonej w art. 36 ust. 4, która została omówiona przez Sąd w zaskarżonym wyroku i tej wykładni skarżąca nie podważa i nie zarzuca w zagadnieniu. Konsekwentnie nie ma przeszkód aby początkiem dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego był dzień ustawowo wolny od pracy, pod warunkiem, że wcześniej zgłoszono wniosek o objęcie takim ubezpieczeniem. Sformułowane zagadnienie rozmija się z ustaleniem Sądu powszechnego, że skarżąca złożyła wniosek 5 maja 2014 r. a nie 2 maja 2014 r. Ustalenie to potwierdza końcowa część uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (*„skoro w dniu 5 maja 2014 r. odwołująca się złożyła wniosek o objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od dnia 3 maja 2014 r. ...”*). Niezasadnie podaje się tam, iż *„wymiennie Sąd II instancji wskazuje od dnia 2 maja 2014 r.”*. Nie jest to uprawnione, gdyż Sądy pierwszej i drugiej instancji zgodnie ustaliły, że wniosek o dobrowolne ubezpieczenie chorobowe został złożony dopiero 5 maja 2014 r. Ta data decydowała w sprawie, stanowiła zasadniczą przesłankę decyzji pozwanego, której prawidłowość została potwierdzona w postępowaniu sądowym. Z tych przyczyn nie spełnia się pierwsza podstawa przedsądu, gdyż istotne

zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) nie może być redukowane do zwykłej wykładni i oceny stosowania prawa w indywidualnej sprawie skarżącej.

Ta ostatnia ocena odnosi się również do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Takiego twierdzenia nie uzasadniają zarzuty naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. Pierwszy zarzut nie jest zasadny, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku przedstawia stan faktyczny i podstawę prawną rozstrzygnięcia. Uzasadnienie nie pozwala na zarzut, że prawo materialne zostało zastosowane „do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego”. Sprawa nie była skomplikowana i następstwo zdarzeń nie było sporne, w szczególności wyżej wskazano, iż skarżąca sama podaje, że 5 maja 2014 r. złożyła wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczaniem chorobowym. Zarzut nie przenosi się na prawo materialne, które decyduje o wyniku sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.); we wniosku o przyjęcie skargi nie zarzuca się naruszenia prawa materialnego (także w podstawie kasacyjnej skargi).

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., gdyż powołana w uzasadnieniu zarzutu argumentacja nie jest adekwatna albowiem uległa zmianie regulacja procedury cywilnej i zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 lutego 2014 r., I UK 397/13, LEX nr 164926 i wskazane w nim orzecznictwo). Przepis art. 233 § 1 k.p.c. bezpośrednio dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów dlatego skoro nie może być podstawą zarzutu podstawy kasacyjnej, to tym bardziej także podstawą zarzutu podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem skargi z ograniczeniami wynikającymi z art. 398³ § 3 k.p.c. a także z art. 398¹³ § 2 k.p.c. (związaniem ustaleniami faktycznymi na których oparto zaskarżony wyrok).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98, 99, 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

